

Το μαρτύριο της εν Χριστώ μαρτυρίας (Ηλιάδης Σάββας, Δάσκαλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Δεκεμβρίου 29, 2015

Δεν έχουμε δικαίωμα σήμερα να εγείρουμε λόγο διαμαρτυρίας για τη διαμορφωθείσα κατάσταση. Όχι. Θα είναι μια μορφή υποκρισίας και αποποίησης των ευθυνών μας. Λες και ό,τι συνέβαινε και συμβαίνει γύρω μας τόσα χρόνια ήταν ξένο, κρυφό και άγνωστο. Σαν να μη συνέβαινε στο συγγενή μας, στο συμμαθητή μας, στο συνάδελφό μας, στο γείτονά μας. Όχι, δεν έχουμε λόγο, διότι, αν στραφούμε ένδον και κοιτάξουμε ειλικρινά τον εαυτό μας, θα δούμε πως **είμαστε συνένοχοι, ο καθένας με το μερίδιο που του αναλογεί**. Δεν έχουμε λόγο να παραπονούμαστε για την άρδην ανατροπή των πραγμάτων στην πατρίδα μας.

Αυτά δε γίνονται μόνα τους, έτσι από τη μια στιγμή στην άλλη. Καλλιεργήθηκε το έδαφος και προετοιμάστηκε από τους αντίχριστους, τους εχθρούς της πίστεως, που πλάνεψαν τεχνηέντως και με δαιμονική μαεστρία ακόμη και τους καλοπροαίρετους. Σιγά σιγά και λίγο λίγο να ρίχνουν το δηλητήριο και να προωθούν ταυτόχρονα τη δικαιολογία εκ του προχείρου και εκ του πονηρού: «Ε, δεν πειράζει, δεν είναι και τόσο σοβαρό». Έτσι, μέσα σε λίγα χρόνια διαμορφώθηκε η κατάσταση αυτή, η οποία δε θα σταματήσει, φυσικά εδώ. Υπάρχει πολύ έργο ακόμη για τους εχθρούς της πίστεως. Και θα συνεχίσουν διότι δε συναντούν μπροστά τους ψυχές που να τους εμπνέουν, αποφασισμένες για την κατάθεση της μαρτυρίας της πίστεως και την εν Χριστώ αναμονή των συνεπειών του μαρτυρίου, που εμπεριέχεται σ' αυτήν, κατά τα ευαγγελικό: «*ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον*». (Λουκά, 21, 13)

Χωρισμένος πλέον ο κόσμος σε δύο στρατόπεδα, αφήνει μια ξεκάθαρη εικόνα και συνεπώς τη δυνατότητα στον άνθρωπο του Θεού να τοποθετηθεί και να ορίσει τη συμπεριφορά του στην καθημερινότητα. Όταν ο άλλος ζει στον κόσμο το δικό του, μακριά από την αλήθεια του Χριστού, δε ζει σήμερα τυχαία. Δε ζει έτσι όπως ζούσε κάποτε ακατάρτιστος. Έχει ισχυρή επιχειρηματολογία και μάλιστα μελετημένες ενδελεχώς και σχολαστικώς απαντήσεις για τα πάντα, αφού έχει διδαχθεί πρώτα στα σχολεία όλων των βαθμίδων την απιστία και έχει ποτιστεί μέχρι το μεδούλι του. Έχει ξεσηκώσει και όλες στις επιστημονικές και πειστικές αποδείξεις περί του αληθούς των πιστευομένων του. Έχει παρακολουθήσει πανεπιστημιακές διαλέξεις με απόψεις που τον «βολεύουν». Έτσι παράλληλα έχει ήσυχη και τη συνείδησή του, αν της έχει μείνει κάποιο ευαίσθητο σημείο, και καθηλώνει τους αντιλέγοντες, βγάζοντάς τους κατά την παλαιστική ορολογία, νοκ άουτ.

Η αμαρτία επιστημονικοποιήθηκε. Η αμαρτία μελετήθηκε σήμερα κατά τρόπο άριστο και προσφέρεται και διδάσκεται με επιστημονικό τρόπο. Για να την αποδείξει ο αρνητής της πίστεως στον εαυτό του και στους άλλους ως ακίνδυνη, ως μη έχουσα περιεχόμενο και έρεισμα σε κάποιο ηθικό ή πνευματικό μέρος της ψυχής ή ακόμη και για την μη υπάρχουσα αιωνιότητα. Για να αντιπαρέλθει όποιες εσωτερικές αναστολές και να την προσφέρει προς απόλαυση στον κάθε άνθρωπο μέχρι την τελευταία της σταγόνα, για να τον καταστήσει συνένοχό του και να νοιώθει την απάνθρωπη παρηγοριά της συνενοχής.

Η αμαρτία ανέβηκε επίπεδα από τον σημερινό άνθρωπο. Αναβαθμίστηκε, αφού αρχικά και σταδιακά «αποποινικοποιήθηκε», αποχαρκτηρίστηκε και διαγράφηκε από τη συνείδηση ως κάτι βλαπτικό και αρνητικό. Έφτασε στο επίπεδο του διδακτορικού, ενώ και ο ίδιος ο διάβολος έμεινε πίσω. Έμεινε στα στοιχειώδη επίπεδα που ήξερε τόσους αιώνες. Είναι καιρός να κάνει μεταπτυχιακό στα ανθρώπινα σχολεία, για να μάθει κάτι που αφορά τη δουλειά του. Αυτό δεν είναι αστείο. Υπάρχει στο γεροντικό ένα περιστατικό με έναν καλόγερο, που ήταν λαίμαργος.

«Πριν από χρόνια ήταν σ' ένα μοναστήρι κάποιος μοναχός πολύ λιχούδης. Όταν ήρθε η Καθαρή Δευτέρα, ο ηγούμενος είπε στους μοναχούς της Μονής:

-Αδελφοί, από δω και πέρα αρχίζει η νηστεία και ούτε εγώ ούτε εσείς δεν θα τρώτε αρτύσιμα φαγητά.

Ύστερα κρέμασε το κλειδί σε ένα σημείο. Μια μέρα, λαίμαργος μοναχός που είδε το μέρος όπου ήταν κρεμασμένο το κλειδί, το πήρε κρυφά, άνοιξε το ψυγείο και πήρε ένα αυγό, για να το φτιάξει και να το φάει. Ο ηγούμενος, που γνώριζε την αδυναμία του μοναχού, την ίδια μέρα πήγε στο κελί του ξαφνικά και τον "συνέλαβε" να έχειβάλει το αυγό πάνω στην τρύπα ενός μεγάλου κλειδιού και να το ψήνει με τα κεριά.

- Καλά, δεν ντρέπεσαι λίγο; Τι 'ναι αυτά που κάνεις; Ήρθες εδώ να σώσεις την ψυχή σου ή για να πας στην κόλαση; Δεν ξέρεις ότι η λαθροφαγία οδηγεί στον πύρινο ποταμό;

- Το ξέρω! Ήμαρτον! Ήμαρτον, γέροντα. Ο διάβολος μ' έβαλε! Ο τρισκατάρατος με δίδαξε αυτό το μάθημα.

Τότε ακούγεται μία φωνή, σαν ουρλιαχτό λύκου:

- Ψέματα λέγει! Εγώ αυτό το κόλπο δεν το γνώριζα. Αυτός τ' ανακάλυψε! Εγώ απ' αυτόν το 'μαθα και το μαθαίνω σε πολλούς δόκιμους μοναχούς!».

Η ίδια η ζωή του χριστιανού είναι μια μαρτυρία ισχυρή και ζωντανή για τον κόσμο. Είναι όμως πρόκληση για το διάβολο και τους συνεργούς του και θέλοντας και μη, καθίσταται μαρτύριο. Διότι δεν «αρμόζει» η εν Χριστώ ζωή σ' αυτόν τον κόσμο. Είναι ζωή για άλλες εποχές, για καθυστερημένους, για οπισθοδρομικούς.

Αλλά, αφού πιστεύουμε και ομολογούμε «*Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον*

έσταυρωμένον» (Α΄ Κορ. 2,2), δε μας σταματάει το κακό. Δε φοβόμαστε ούτε τους νόμους του κράτους, όταν είναι αντίχριστοι. Δεν αποκλίνουμε από την αλήθεια ούτε στο ελάχιστο. Δεν υπολογίζουμε τις γνώμες των ανθρώπων για μας, αλλά τι λέει η καρδιά μας για την αγάπη του Χριστού. Δε θα ορίσει τη ζωή μας η γνώμη του καθενός, αλλά το Ευαγγέλιο και οι διδασκαλίες των Αγίων. Δε μας νοιάζει ο κόσμος, όπως θέλει να ζει, εκτός της αγάπης του Χριστού.

Ο φόβος είναι εκ του πονηρού. Δεν έχει θέση στην καρδιά που πιστεύει στο Θεό, διότι: *«πιστός δὲ ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἑάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν»* (Α΄ Κορ. 10, 13). Ας θυμηθούμε το παλικαράκι, τον άγιο [Ευγένιο Ροντιόνωφ](#), που δε φοβήθηκε το μαχαίρι στο λαιμό και μαρτύρησε για την πίστη μας, πριν από δύο δεκαετίες.

Ζούσε σε κάποιο ακριτικό χωριό του Κιλκίς ένας ευλογημένος ιερέας, Πόντιος στην καταγωγή, ο πατήρ Κωνσταντίνος, τον οποίο επισκέπτονταν πολλοί και από διάφορα μέρη της Ελλάδας. Ήταν ήδη υπερήλικας και ασθενής. Όταν του ανέφεραν τις δυσκολίες που περνούσαν στη ζωή τους, συνήθιζε να επαναλαμβάνει μια λαϊκή ποντιακή φράση: «Ο Θεόν δει το ταλάν, δει και το τερμάν». Δηλαδή, μην ανησυχείτε, ο Θεός δίνει το βάσανο αλλά δίνει και το τέλος του.

Εμείς βέβαια δεν έχουμε στην πατρίδα μας τέτοιους διωγμούς, αλλά είμαστε παιδιά του Χριστού και θα ομολογήσουμε την πίστη μας. Χωρίς πολλά λόγια, χωρίς αναζήτηση απολογητικής ικανότητας. Όποιος θέλει, θα τα ακούσει. Δε θα αφήσουμε να υπερέχει το θράσος των απίστων έναντι της αλήθειας. Ευγενικά, λακωνικά και σταθερά. Όποιος θέλει: «ερχέσθω και ιδέτω». Οι καλοπροαίρετοι, χάριτι Θεού, θα αποκαλυφθούν. Οι λοιποί το δρόμο τους κι εμείς το δρόμο μας.

«Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν αὕτη ἐστὶ, τὸ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ὅτι ἐν ἀπλότητι καὶ εἰλικρινείᾳ Θεοῦ, οὐκ ἐν σοφίᾳ σαρκικῇ, ἀλλ' ἐν χάριτι Θεοῦ ἀνεστράφημεν ἐν τῷ κόσμῳ, περισσοτέρως δὲ πρὸς ὑμᾶς» (Β΄ Κορ. 1, 12), γράφει ο Απόστολος Παύλος στους Κορινθίους και ο Παναγιώτης Τρεμπέλας, σχολιάζοντας το του Θεοδωρήτου: «*Ἡμῖν τὴν παρρησίαν ἡ του συνειδότος παρέχει μαρτυρία*», συμπληρώνει: «*Ἡ μαρτυρία τῆς συνειδήσεως, τὴν ὁποία επικαλεῖται, ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ μύριες ἄλλες μαρτυρίες. Διότι ἡ συνείδηση εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ στα βάθη τῆς ψυχῆς μας καὶ ἡ φωνὴ τῆς πεφωτισμένης συνειδήσεως εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ*».

Ο άγίος Χρυσόστομος σχολιάζει παρακάτω: **«Εν απλότητι και ειλικρινεία. Δηλαδή, τίποτε δολερό, ούτε υποκρισία ούτε ειρωνεία ούτε κολακεία ούτε εχθρικά και πονηρά σχέδια και απάτη. Αλλά με καθαρή και απονήρευτη διάθεση, με άδολη σκέψη».**

Η μαρτυρία «φέρει» και το μαρτύριο. Η ομολογία της πίστης **με αγάπη** και **σταθερότητα**, αλλά και με ισχυρή πεποίθηση ως αντίσταση στο κακό, είναι μαρτυρική και ο Θεός την υπολογίζει ως πραγματικό μαρτύριο, όταν γίνεται με φιλότιμο και ανάλογα με τις δυνάμεις του καθενός μας. Και είναι πολλές οι περιστάσεις σήμερα, που ο πιστός οφείλει να ομολογήσει. **Να πονέσει για την αγάπη του Χριστού**, που μας χαρίζει τόσες ευλογίες.

Στις ξένες χώρες έχουν έθιμο στην αρχή κάθε χρονιάς, να παίρνουν αποφάσεις για το νέο χρόνο, τις λεγόμενες New Year`s Resolutions. Με τη χάρη του Θεού, ας προσπαθήσουμε κι εμείς να βάλουμε ως νέα απόφαση στη ζωή μας την ομολογία της πίστης μας κατά το δυνατόν, για δική μας ωφέλεια αλλά και βοήθεια των ανθρώπων που συναναστρεφόμαστε.

Δεν είναι δυνατόν η αλήθεια να φοβάται το ψέμα! Το φως να τρέμει το σκοτάδι! Όχι! Χίλιες φορές όχι! Εις πείσμα όλων των δαιμόνων, κατά τον μακαριστό επίσκοπο Αυγουστίνο Καντιώτη.

Κιλκίς 21-12-2015